

sygn. akt IXKa 776/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2017r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - Wydział IX Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący – SSO Andrzej Walenta

Protokolant - sekretarz sądowy Michał Kozłowski

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017r. sprawy **M. W.**

obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę obwinionego M. W.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 12 października 2016r., sygn. akt XIIW 2837/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od M. W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 30zł (trzydziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję, oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50zł (pięćdziesięciu złotych).

Sygn. akt IXKa 776/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 października 2016r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt XIIW 2837/15 uznał **M. W.** za winnego popełnienia stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie, ustalając, że przekroczył dozwoloną prędkość co najmniej o 28 km/h, i wymierzając mu za to na podstawie w/w przepisu karę grzywny w wysokości 300zł.

Orzekając o kosztach zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30zł tytułem opłaty sądowej, kwotę 100zł tytułem zwrotu zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 1299,04zł za wydaną w sprawie opinię biegłego.

Wyrok ten zaskarżył **w całości obrońca obwinionego** twierdząc, że sąd meriti dowolnie uznał, że to obwiniony prowadził samochód, którego prędkość w dniu 16 stycznia 2015r. o godz. 17:51 zmierzono w T. na ul. (...) i że była ona większa o 31 km/h, niż prędkość dozwolona, a także błędnie ocenił jego możliwości płatnicze, które brał pod uwagę orzekając o karze grzywny oraz obciążając go obowiązkiem uiszczenia kosztów.

Powołując się na powyższe skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu i nieobciążanie go kosztami postępowania w tym kosztami wydanej w sprawie opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Twierdzenia skarżącego, jakoby zaskarżonym wyrokiem M. W. został skazany za przekroczenie dozwolonej prędkości o 31 km/h, nie przystawały do realiów sprawy. Z treści sentencji, w której sąd meriti dokonał korekty opisu czynu

zarzucanego we wniosku o ukaranie, wyraźnie wynikało, że uwzględniając to, że biegły oszacował ewentualny błąd pomiaru na 3 km/h, obwinionemu przypisano jazdę z prędkością o co najmniej 28 km/h wyższą, niż dopuszczalna, a więc przekraczającą prędkość dopuszczalną w sposób, który można było w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania uznać za pewny. Rozstrzygnięcie to korespondowało z poczynionymi i przedstawionymi w jego pisemnym uzasadnieniu ustaleniami. Niekwestionowanym faktem było wszak, że pomiar dokonany w dniu 16 stycznia 2015r. przez samoczynne urządzenie kontrolne wykazał przekroczenie prędkości o 31 km/h, a dopiero sporządzona przez biegłego opinia ujawniła, że w/w wynik obarczony może być niewielkim błędem i że mogło być tak, że obwiniony nie poruszał się aż tak szybko. Powyższe wyraźnie wynikało z wywodów zawartych w pisemnych motywach orzeczenia. Zważywszy na to, że nieprzyznający się do winy obwiniony nigdy nie zakwestionował tego, że to on prowadził samochód marki A. w momencie, gdy dokonany został stanowiący podstawę postawionego mu zarzutu pomiar prędkości i bronił się podważając wiarygodność wskazań urządzenia pomiarowego, jako słuszne ocenić należało ustalenia sprowadzające się do uznania go za sprawcę wykroczenia z art. 92a kw opisanego w treści pkt I wyroku.

Zastrzeżeń nie budziła również prawidłowość rozstrzygnięcia o karze. Wymierzona obwinionemu grzywna uwzględniała należycie okoliczności dotyczące zarówno jego osoby, jak i samego zdarzenia (w tym fakt znacznego przekroczenia przez niego dozwolonej prędkości).

Podstaw do wnioskowania o rażącej surowości w/w kary, ani o niesłuszności nałożenia na niego obowiązku poniesienia całości kosztów postępowania nie dawały gołosłowne twierdzenia, jakoby obwiniony jeszcze w toku postępowania przed sądem I instancji stał się osobą bezrobotną, której sytuacja materialna nie pozwala na poniesienie obciążeń finansowych wynikających z zaskarżonego wyroku. Informacji na ten temat nie ujawnili ani obwiniony, ani jego obrońca przed wydaniem wyroku, choć przynajmniej obrońca musiał mieć świadomość ich wagi dla interesów obwinionego. Ogólnikowe wskazanie na to, że obwiniony nie prowadzi już działalności gospodarczej i nie posiada żadnego majątku pojawiło się dopiero w apelacji i nie zostało wsparte żadnym pozwalającym na jego weryfikację dowodem. Nawet, gdyby jednak - ignorując fakt, że w świetle wskazań doświadczenia życiowego wysoce wątpliwe wydaje się, by osoba nie mająca źródła utrzymania (brak dochodów i majątku), zamiast podjąć pracę przynoszącą jej dochody, poświęcała swój czas na nieodpłatne wykonywanie zadań prokurenta - przyjąć, że obwiniony, który - jak wynika z ogólnodostępnych rejestrów KRS - w spółce z o.o. (...) w likwidacji do czasu wydania wyroku wciąż pełnił funkcję prokurenta, rzeczywiście w chwili obecnej nie osiąga żadnych dochodów, i tak nie dawałoby to podstaw do złagodzenia wymiaru obciążeń finansowych nałożonych na niego zaskarżonym wyrokiem. Uiszczenie grzywny i kosztów bez wątpienia byłoby dla niego wówczas dolegliwe. Jednakże zważywszy na możliwości zarobkowe obwinionego, który jest osobą młodą, posiadającą doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej, nie byłoby niemożliwe i nie wiązałoby się ze zbyt daleko idącą uciążliwością uzasadniającą odstąpienie od wymierzenia mu takiej kary, na zasadność wymierzenia której wskazywał stopień społecznej szkodliwości jego konkretnego, należącego do kategorii nagminnie popełnianych, czynu oraz zastosowanie wobec niego wyjątkowej instytucji zwolnienia od kosztów postępowania.

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109§2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrył się też uchybień, które skutkować musiałyby uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 3 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) i §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 15 października 2001r.), sąd odwoławczy obciążył obwinionego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, zasądzając od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.